

DE LONDRES

Alarma al Comitè de la no intervenció Un acord sensacional

La possibilitat que Mussolini no intervingui, inquieta al Comitè i al Subcomitè

(Del nostre enviat especial a Terrassa)

AL CAP D'UN ANY I MIG

Al cap d'un any i mig... i escatig de fer la migdiada, el famós Comitè de Londres de la famosa No Intervenció es neguiteja, dóna senyals de vida i vol fer veure que encara l'interessen un xic els afers d'aquest malaguanyat paradís terrenal.

Després que la son, a prova de bomba, del Comitè i del Subcomitè, havia aguantat sense torbar-se, bombardeigs de poblacions civils, torpedinaments i enfonsaments de vaixells, imprecacions i malediccions de tota mena, ara comença a ésser pertorbada per una inquietud més humana que tot plegat i que li porta una amenaça de vida o de mort, més aviat de mort, degut a un mal pensament que sembla que li ha vingut al cap, al mal cap aquest de Mussolini, que sembla que només ha de tenir mais pensaments en la seva vida.

L'AMENAÇA

Sembla estrany i costa de creure, però és el cas, que quan més tranquil·lament dormia el famós Comitè de la No Intervenció, de Londres, decidit de totes passades a no intervenir mai en res de res, passés el que passés, ara passa quelcom que no entrava en l'àmplia previsió d'aquesta amplíssima determinació que vol dir, «passés el que passés».

Doncs, bé: passa, no gens menys, que sembla que figura que diuen, que Mussolini s'ha decidit sobtadament, i sense que es sàpiguen ni tan sols es suposin, els motius, a fer la competència al famós Comitè de la No Intervenció i a no intervenir mai més, de moment, en la guerra ex-civil d'Espanya.

¿Oi que sembla una aixecada de camisa?

Doncs, el més bo del cas, no és que ho sembla, sinó que ho és de debò.

Una aixecada de camisa negra, naturalment, però una aixecada de camisa, al cap i a la fi.

El Comitè i el Subcomitè, davant d'aquests inopinats esdeveniments, s'han alarmat i han vist clarament que de moment Mussolini es veu que vol segar-los l'herba sota els peus.

El Comitè i el Subcomitè de la No Intervenció tenien ben provat, per una experiència llarga i dolorosa, que per a ells el millor de tot era no intervenir mai en res i anar tirant amb tranquil·litat i bons aliments.

Però, ah!, ells no comptaven que això, per ésser el millor i més provat, precisament, una hora o altra havia de trobar adeptes, imitadors, secuàços, o com es diu ara, voluntaris substancials, usant un mot deliciós i inefable, inventat pel mateix Comitè de Londres, i que, com tot el que s'empesca el Comitè de Londres, no compromet a res.

Si instigats per l'exemple, exemplar, dels «durmienters» de Londres, comencen a decidir-se a no intervenir els espavilats totalitaris de la totalitat del feixisme internacional, que passarà?

CAL MUDAR DE TACTICA

Davant d'aquestes consideracions, i després d'una ràpida reflexió dels antecedents i les possibles conseqüències dels fets, el Comitè de Londres, en nom propi i del Subcomitè, ha decidit adoptar una actitud heroica, plena de bon seny, i sobre-

tot dotada d'una originalitat que fins ara tothom havia trobat a mancar en els actes comptats i excessivament prudents, si es vol, de l'esmentat organisme.

El Comitè de Londres, així com fins ara sempre que es reunia acordava indefectiblement tornar-se a reunir, i quan es tornava a reunir acordava més indefectiblement encara, tornar a tornar-se a reunir, i així successivament, ara, sobtadament, i iniciant una forta reculada en el seu gran estil diplomàtic, va acordar no reunir-se.

Això succeí la passada setmana, i respecte de l'anunciada reunió que

havia de celebrar-se divendres passat.

DERIVACIONS

El fet cal reconèixer que té una importància extraordinària, i encara que no serveixi de precedent en ulteriors decisions de l'organisme fonamental de la invasió d'Espanya, de l'enèrgica continuïtat de la qual desconfiem, francament, no pot negar-se que és un fet consumat, i ara vostès mateixos.

Ignorem, com ho ignora tothom, les conseqüències que d'ell puguin derivar-se, però creiem que, més que evitar que tingui deriva-

cions, es tracta, en els medis diplomàtics, de procurar que no en tingui, que encara que sembli el mateix, no ho és, com podrà comprendre qui segueixi llegint, com diu el Quixot.

Si les potències (bé, això de potències no va pel de Guadalajara), si les potències que intervenen a Espanya, o el que és igual, la invadeixen, a desgrat d'estar representades al Comitè de Londres, tinguessin mai el mal pensament de retirar-se d'Espanya, ¿què seria del Comitè i del Subcomitè i dels seus pobres components?, ¿què seria de les dietes i els àpats i aquelles beccaines i aquella vidassa de Londres, sense maldecaps, ni patiments, sense sirenes, ni refugis, ni aís ni crits, ni explosions?, ¿o és que es vol anar contra aquesta pau i gràcia de Déu que frueixen els no interventors, panxa al sol i ventant-se una sola mosca, per tots plegats, que encara fa un ronquidet que més aviat esquinça la son?

—Vol callar!

XAFARDERIES!

Sembla, però, que la decisió única, insòlita, sensacional i coratjosa, del Comitè, de no reunir-se per una vegada, no ha estat més que una fórmula oficial de caràcter aparent, més o menys discretament burlada pels mateixos, que fent un titànic esforç l'havien presa per unanimitat.

Els, pobres, ¿com podrien romandre, disgregats, ofegant-se tots en un mateix neguit i arrossegant un dubte tan esfereïdor?

Varen anar-se aixoplugant clandestinament hores després al voltant del delegat italià, que és, naturalment, la mare dels ous, com sempre,

i sembla que aquest, confidencialment, els anà aclarint una mica els dubtes i matant les penes als pobres trasbalsats interventors de la pobresa no intervenció:

—Mirin, no s'escarrassin; tot plegat és una rifada.

Es tracta d'allò que a Roma en diem una jugada de diplomàcia realista.

Tot plegat, guanyar una mica més de temps.

Nostramo «il duce» —i en dir nostramo els mirà tots plegats i gairebé tots li tornaren la mirada agraiïts—, només vol apaivagar una mica aquesta suposada irritabilitat dels anglesos, que diuen que dispararan sense avisar, i diuen, a més a més, que no ens volen donar una lliura, ni una poma per a la set.

Nostramo, «il duce» (nou xoc de mirades), fa veure que faria bondat, posa sobre el tapet del nostre Comitè tot allò que el nostre Comitè ha anat posant cautelososament sota el tapet durant prop de dos anys, i després tornem a començar.

Tot plegat, el tapet no és la taula, i sobre la taula sempre hi ha el mateix, sigui a sobre o a sota del tapet. Entesos?

Entesos!

I tots anaren desfilant entre exclamacions i romanços.

—Ail Quin pes ens ha tret de sobre.

—Vol callar!

—Ja deia jo!

—I jo!

—Si no podia ésser!

La darrera impressió que hem recollit no és gens optimista. Sembla imminent i inevitable, una nova reunió del Comitè, encara que només sigui per acordar tornar a reunir-se.

PERE GALLARI

